

РЕШЕНИЕ

№ 5047

гр. София, 02.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 03.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **12173** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица],представявано от изп.директор Д. Г. против РЕШЕНИЕ № ПИ-382/12.11.2020 г., на директора на Териториална дирекция на НАП - С., с което е оставена без уважение жалба на дружеството, срещу разпореждане изх. № С202225-125-0256011/19.10.2020 г.постановено от публичен изпълнител, по изп. дело №[ЕИК]/2020 г., по описа на ТД „Средни данъкоплатци и осигурители“ С разпореждането е била разпределена постъпила по изпълнителното дело сума от 25 000 лева, представляваща част от вземане на дружеството, за погасяване на задължения, установени с Акт за установяване на публично държавно вземане, № 3/14.02.2020 г. и АУПДВ, № 4/14.02.2020 г., издадени от председателя на Държавната комисия по хазарта. Искане се отмяна на решението ,поради материална незаконосъобразност респ. на потвърденото с него разпореждане. Счита, че сумата от 25 000 лева е била разпределена неправомерно, поради това, че цитираните АУПВ не са влезли в законна сила,поради оспорването им пред съда и разпоредбата на чл. 209, ал. 2 ДОПК е неприложима за случая.

В съдебното производство ,жалбата се поддържа от проц.представител , който излага идентични доводи за неправилно разпределение на внесената сума ,по невлезли в законна сила административни актове.Посочва , се жалбоподателя е обявен в несъстоятелност ,като видно от публикувания от синдика списък на вземанията

,процесното вземане не е прието. Претендира разноски ,съгласно списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, с доводи за законосъобразност и правилност на решението, и на потвърденото с него действие. Представя писмена защита и претендира юрисконсулско възнаграждение в размер на 500лв .

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата, съставляващи административната преписка, след извършената в резултат на обсъждането им и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 268, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК, намира за установено следното :

На 14.02.2020 година Председател на Държавна комисия по хазарта издал Акт за установяване на публично държавно вземане № 3, с което установил публични държавни вземания на [фирма]- държавни такси за лого игра Държавна такса в Национална лотария- Моментни в размер на 34 850790,46 лева лихви в размер на 12 764399,13 лева/ общ размер на задължението 47 615 189,59 лева и допуснал предварително изпълнение на акта. Срещу Акта за установяване на публичното държавно вземане, дружеството- жалбоподател депозирало жалба до АССГ, както и срещу допуснатото предварително изпълнение.

На 14.02.2020 година Председател на държавна комисия по хазарта издал Акт за установяване на публично държавно вземане № 4, с който установил задължения за довносяне в размер на 188 199 519,65 лева и лихва за забава в размер на 34 991 384,81 лева и допуснал предварително изпълнение на акта на основание чл.60,ал.1 от АПК.

С Определение № 1498/21.02.2020 година, постановено по адм. дело № 2031/2020 година по описа на АССГ е оставена без уважение жалбата на [фирма] [населено място] срещу Разпореждане за допускане на предварително изпълнение на Акт за установяване на публично държавно вземане №3/14.02.2020 година издадено от Председател на Държавната комисия по хазарта.

С Определение №1493/21.02.2020 година, постановено по адм. дело № 2038/2020 година по описа на АССГ отхвърлил жалбата на [фирма] срещу разпореждане за допуснато предварително изпълнение на Акт за установяване на публично държавно вземане № 4/14.02.2020 година на Председател на Държавна комисия по хазарта.

С решение на СГС от 06.01.21г. по т.д. № 699/20г. дружеството жалбоподател е обявено в несъстоятелност с начална дата 27.02.2020г.

За събиране на вземанията е образувано изп. дело №[ЕИК]/2020 г., по описа на ТД „Средни данъкоплатци и осигурители“, при ТД на НАП - С.. За обезпечаване на тези задължения, с Постановление, изх. № С202225-022-0019283/26.03.2020 г. / стр.27 от делото / е наложен запор върху вземане на [фирма], от [фирма], за сумата от 398 671, 94 лева. Постъпила е по сметката на НАП сума от 25 000 лева, която с оспорваното Разпореждане, изх. № С202225-125-0256011/19.10.2020 г. публичният изпълнител е разпределил за погасяване на задълженията, установени с цитираните два АУПДВ. Разпореждането е оспорено пред териториалния директор, който го потвърдил с процесното Решение № ПИ-382/12.11.2020 г.

Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима за разглеждане (чл. 268, ал. 1, изр. първо, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК), но е неоснователна.

Оспореното Решение № ПИ-377/12.11.2020 г., на директора на ТД – С., потвърждаващо Разпореждане, изх. № С202225-125-0256087/19.10.2020 г. е

правилно и законосъобразно. Същото е мотивирано, като възраженията на дружеството / направени и в настоящето производство/ са приети за неоснователни. Възражението на жалбоподателя, че в списъка за приетите вземания публикуват в ТР от синдика на обявеното в несъстоятелност дружество –жалбоподател, също е несъстоятелно, тъй като фактическите установявания в производството по несъстоятелност са извън предмета на настоящия спор.

Настоящия съдебен състав не споделя аргументите на жалбоподателя, че липсата на влязъл в сила съдебен акт в рамките на производствата по оспорване на АУПДВ - по адм. дело № 2460/2020 и 2466/2020 г. на АССГ, води до липса на годно изпълнително основание – влязъл в сила акт за установяване на публично държавно вземане по чл.92 от ЗХ.

Видно от приетите по делото доказателства са налице задължения, установени с АУПДВ, които безспорно представляват публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал.2, т.3 от ДОПК. По правната си природа АУПДВ е декларативен акт, подобно на ревизионния акт и подобно на него съставлява изпълнително основание, предвид допуснато предварително изпълнение и по двата. Съгласно съдебната практика изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган придава изпълнителна сила на един невлязъл в сила акт - в т.см. Определение № 11323 от 27.08.2020г. на ВАС по адм.д. № 9001/2020г. и др. Поради това и липсата на краен акт в производствата по адм. дело № 2460/2020 и 2466/2020 г. на АССГ, с който АУПДВ да са потвърдени не води до незаконосъобразност на действията на публичния изпълнител.

Действително, съгласно чл. 90, ал. 1 от АПК, административните актове не се изпълняват, преди да са изтекли сроковете за тяхното оспорване, а при подадена жалба или протест - до решаването на спора от съответния орган. Съгласно чл. 90, ал. 2 от АПК, приложим на основание § 2 от ДР на ДОПК, това правило не се прилага, когато със закон или с разпореждане по чл. 60 от АПК е допуснато предварително изпълнение на акта. В процесния случай, са налице влезли в сила разпореждания за предварително изпълнение на двата издадени АУПДВ по чл. 60 от АПК, поради което независимо от висящите съдебни производства по законосъобразността на двата АУПДВ е налице основание за пристъпване към принудително събиране на публичните държавни вземания. Следователно, след като издателят на административния акт е допуснал предварителното му изпълнение, при условията по чл. 60 с.к. (за да защити особено важни държавни и обществени интереси, както е в случая), не съществува процесуална пречка за предприемане действия, осъществяващи целените с този акт правни последици, щом разпореждането по чл. 60, ал. 1 е потвърдено от Съда.

С оглед изложеното оспореното решение е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 500 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 2-ри състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № ПИ-382/12.11.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено Разпореждане за разпределение № С202225-125-0256011/19.10.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. Г., да заплати на ТД на НАП-С. сумата от 500 лв. /петстотин/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: